

GERDA ISERHORST

DENGANG KATHRINE HARDE ONDT I MAVEN

ILLUSTRERET AF GUNNAR BREIDING

Gerda Iserhorst

**Dengang
Kathrine
havde ondt i
maven**

**Illustreret af
Gunnar Breiding**

1. udgave 1. oplag
1998 by Gerda Iserhorst
Illustrationer: Gunnar Breiding
Udgivet af STOMIFORENINGEN COPA
Bogen er sat med New Century Schoolbook
og trykt hos Schultz Print
DK-2620 Albertslund
Printed in Denmark 1998
ISBN 87-982568-2-3

Bogen er udgivet med det formål at fremme
kendskabet til anlæggelse af stomier på børn
til et bredt udsnit af den danske befolkning.

Yderligere information om
STOMIFORENINGEN COPA
kan fås ved henvendelse til
sekretariatet på telefon 5767 3525

*Tak til Gerda Iserhorst og Gunnar Breiding
for stor hjælp med alt det praktiske ved
udarbejdelsen samt stor personlig indlevelse.*

Indhold

Til undersøgelse	5
Fjorten dage efter	15
Hul i maven	20
Kathrine kommer hjem	25
Kathrines første dag i skolen	28
Kathrine er glad igen	32

Til undersøgelse

Kathrine havde længe
haft ondt i sin mave.

Derfor var hun i dag
på sygehuset
for at blive undersøgt.

Hun sad
i venteværelset
sammen med sin mor.

"Kathrine,"
kaldte en venlig stemme
med ét.

En ung mand
i hvid kittel kom
hen imod hende.

"Jeg hedder Søren.
Og jeg er den læge,
der skal undersøge dig,"
sagde han.

Doktor Søren hilste også
på Kathrines mor.

"Jeg bliver nødt til
at fotografere din mave,
Kathrine,"
sagde han.

"Ellers kan jeg ikke
finde ud af,
hvad der er i vejen
med den."

Da doktor Søren
havde set billedet
af Kathrines mave,
trak han hende
hen til sig.

"Se!" sagde han
og pegede på billedet.

"Det er din mave.
Sådan ser den ud
indeni."

Kathrine smilede genert.

"På billedet kan jeg se,
at din mave er syg,"
fortsatte doktor Søren.

"Hvis du vil være rask,
bliver jeg nødt til
at operere dig."

Kathrine så forskrækket
op på Søren.

Man kunne tydeligt se,
at hun ikke vidste,
hvad en operation var.

"Gør det ondt
at blive opereret? "
spurgte hun bekymret.

"Nej," svarede doktor Søren.
"Du kommer slet ikke til
at mærke noget.

Du får blot
et lille prik i hånden,
og så sover du
noget så dejligt.

Og når du vågner,
har jeg lavet
et fint lille hul
i din mave."

Kathrine så først
på sin mor
og derefter
på doktor Søren.

"Det lille hul
kaldes en stomi,
og der skal din afføring
komme ud,"
forklarede doktor Søren.

Han tog Kathrines hånd
og gav den et lille klem.

"Skal jeg så ikke ...?"
begyndte Kathrine.

"Kommer det så ikke
ud af numsen mere?"

"Nej, Kathrine.
Du får en lille pose
på maven, og den pose skal
samle din afføring op."

Kathrine sendte doktor Søren
et blik fuld af mistro.
Men hun sagde ikke noget.

"Hvis der er noget,
du vil vide, Kathrine,
så spørg bare løs,"
vedblev han.

"Hvad nu hvis ..."

Kathrine tav et øjeblik.
Hun så spørgende op
på doktor Søren:

"Kan jeg så ikke gå
til ridning mere?
Eller svømning?"

"Jo, naturligvis,"
beroligede han.

"Du vil være
den samme Kathrine,
som du altid har været."

"Gør det meget ondt
at blive opereret?"
kom det forsigtigt
fra Kathrine.

"Nej! Som jeg sagde,
så mærker du slet ikke,
at jeg opererer dig."

Men når du vågner op,
kan det godt være,
at det gør lidt ondt
i såret,"
indrømmede doktor Søren.

"Men så får du medicin,
der fjerner smerten.

Doktor Søren
rejste sig.

"Så ses vi altså
om fjorten dage, Kathrine,"
sagde han
og gav hende
hånden til farvel.

"Ja,"
sagde Kathrine
og bed sig i læben.

Fjorten dage efter

Solen skinnede,
og Kathrine
løb ude i haven
og legede
med sin hund, Tarzan.

"Kathrine!"
kaldte hendes mor.
"Du må få Tarzan
ind.
Vi skal af sted
til sygehuset
om et øjeblik."

"Tarzan,"
råbte Kathrine.
"Kom!"

I en fart
kom Tarzan susende.

"Du skal ind i din kurv,"
sagde Kathrine
og gik med ud i entreen,
hvor kurven stod.

Inden de kørte,
lagde hun sig på knæ
foran Tarzan
og kælede med den.

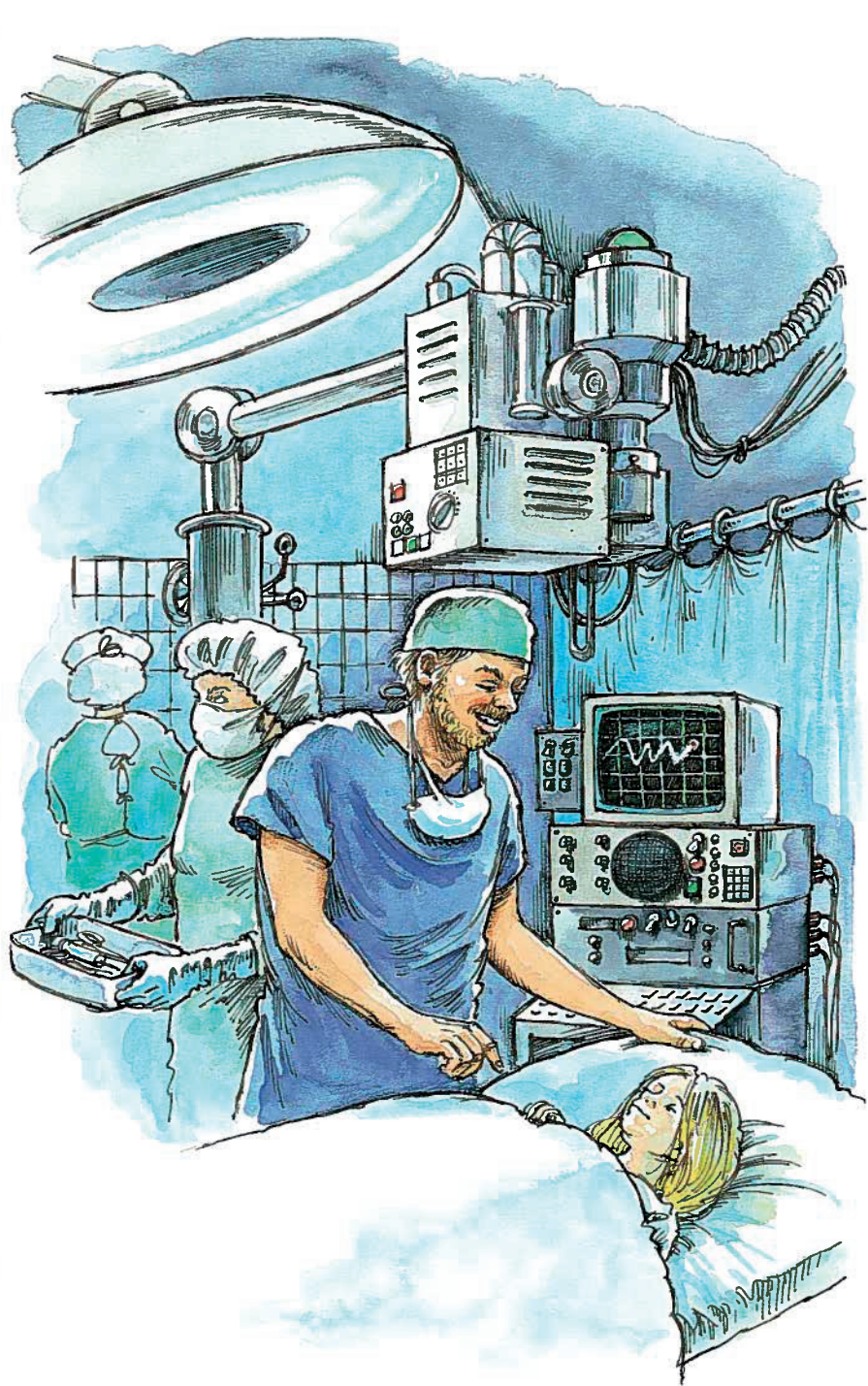
Da Kathrine kom ind
på sygehuset,
blev hun lagt i seng
og fik taget temperatur.

Og da hun kom ned
på operationsstuen,
stod doktor Søren
og tog imod hende.

"Velkommen, Kathrine,"
sagde han.

Kathrine smilede mat.

Hun havde fået
en beroligende pille
oppe på stuen,
og den havde
gjort hende træt.

Hun så undrende
på doktor Søren.

“Han ser sjov ud
med den grønne kalot,
han har på hovedet,”
tænkte hun.

"Nu får du
et lille prik i hånden.
Så sover du noget
så dejligt,"
sagde doktor Søren.

"Og når du vågner op igen,
er det hele overstået."

Hul i maven

Da Kathrine vågnede
af bedøvelsen,
var hun blevet
kørt op på stuen.

Mor og far
stod ved hendes seng.

"Se, hvad vi har til dig!"
sagde mor
og rakte hende
en drengedukke.

"Det er lige den,
jeg har ønsket mig,"
sagde Kathrine mat.

"Den skal hedde Søren."

Hun tog dukken ned til sig,
og et øjeblik efter
sov hun igen.

Om aftenen
da doktor Søren
kom på stuegang,
spurgte han:

"Har du lyst til at se
det fine hul,
jeg har lavet
i din mave?"

Kathrine nikkede.

Doktor Søren
trak dynen til side.

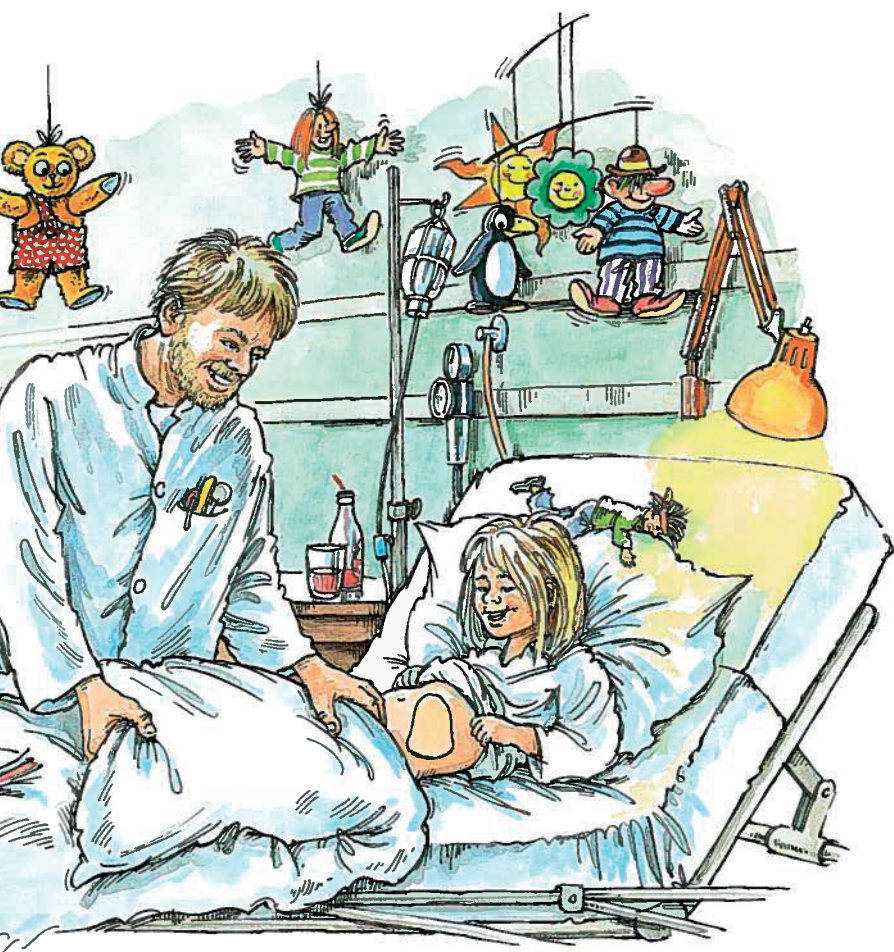
Han viste hende
den lille pose,
som var anbragt
på hendes mave.

Inde under posen
kunne hun se
en lille knop
og nogle tråde.

Kathrine så længe på
arret.

"Det ligner næsten noget,
mor har syet
på sin symaskine,"
sagde hun stille.

"Ja, er det ikke fint?"
sagde doktor Søren
og tog hendes hånd.

Kathrine nikkede.

"Inden du kommer hjem,
vil en sygeplejerske lære dig
at skifte posen."

Kathrine så ned.

"Til at begynde med
må din mor
nok hjælpe dig lidt.

Men det varer ikke længe,
før du selv kan klare det."

Kathrine kommer hjem

Da Kathrine
kom hjem fra sygehuset,
gik hun hjemme hos sin mor
en tid, inden hun igen
begyndte i skolen.

Nogle dage var hun både
ked af det og sur.

"Hvorfor er jeg ikke
ligesom andre børn?"
kunne hun sige,
når de stod og skiftede pose.

Så måtte mor trøste hende.

"Kan du huske dengang,
du altid havde ondt i
maven?" begyndte mor.

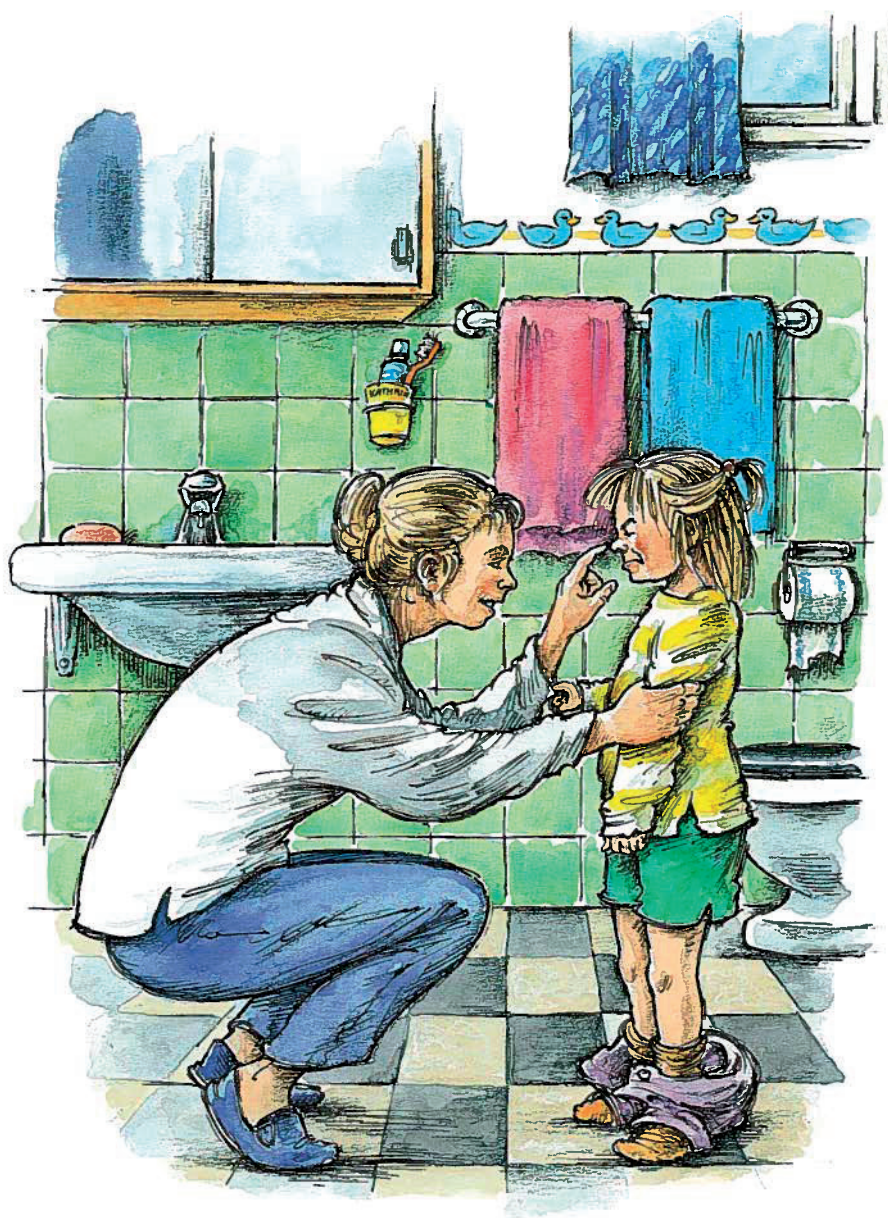
Kathrine nikkede.

"Det er du fri for nu,"
fortsatte hun
og tog kærligt om Kathrine.
"Er det ikke bedre?"

"Jo," indrømmede Kathrine.

"Det gør ikke noget,
at man er anderledes,"
forklarede mor
og gav Kathrine et stort knus.
Det vigtigste er,
at man har det godt."

Kathrine måtte give mor ret.

Kathrines første dag i skolen

I dag
skulle Kathrine i skole.

Hendes mor havde været
henne på skolen i går
for at forklare læreren
om stomien.

De havde aftalt,
at Kathrine skulle have
en sygeplejerske med.

Hun skulle fortælle
de andre børn i klassen
om stomien.

Kathrine
var lidt nervøs.

Men da sygeplejersken
gik hen til tavlen
og begyndte at tegne hendes
mave
og fortælle børnene,
hvad en stomi var,
blev hun helt rolig.

Sygeplejersken
forklarede også børnene,
at Kathrine ikke længere
skulle sidde på wc.

"Kathrine kan nøjes med
at skifte den lille pose,
hun har på sin mave,"
sagde hun.

Der var helt stille i klassen.
Alle lyttede.
Og bagefter spurgte de i ét væk.

Inden timen var forbi,
trak sygeplejersken
en masse stomi-posser
op af sin taske.

Dem fik børnene
lov til at se på.

Da timen var forbi,
flokkedes alle
om Kathrine.

De ville høre mere
om det lille hul,
hun havde fået
i sin mave.

Kathrine er glad igen

Engang imellem
kunne Kathrine
godt blive lidt ked
af det med posen.

Men så fik hun trøst
af sin mor.

"Du skal ikke være
så ked af det,"
sagde hendes mor.

"Det er ikke kun dig,
der har en stomi
og må gå med pose.

Det er der
mange andre børn,
der gør."

Så blev
Kathrine glad igen.

Som tiden gik, var det
sjældent,
at Kathrine tænkte
på sin pose.

I hvert fald
synes hun ikke,
at det er
så besværligt mere.

Hun løb både
på rulleskøjter
og spillede bold
med sin veninde Stefanie.

Hun var også begyndt
at ride
og svømme igen.

En dag
kom der et brev,
hvor Kathrine blev inviteret
på weekend
sammen med sine forældre.

"Du kommer til at møde
en masse andre børn,
der også har en stomi,"
sagde hendes mor.

Kathrine
blev meget glad
og fortalte det
til sin veninde Stefanie.

"Vi skal bo på et hotel.
Og der kommer en masse
andre børn,
der også har en stomi,"
sagde hun,
mens de løb på rulleskøjter.
"Så kan det være,
at jeg får nogle nye venner."

Hun tav lidt.
Så fortsatte hun:
"Men det allerbedste
er dog,
at jeg aldrig mere
har ondt i min mave."

Kathrine
har ondt i maven.

Hun lider af
en sjælden sygdom.

Derfor skal hun på sygehuset
og opereres.

Hun er nervøs
for operationen.

Hun er også bange for,
at hun ikke kan ride
og svømme mere.

ISBN 87-982568-2-3

9 788798 256823